

Hiç azınlık oldunuz mu ?

İsra Doğan tarafından yazıldı.

Salı, 09 Ağustos 2011 02:32 - Son Güncelleme Salı, 09 Ağustos 2011 06:55

Makale

**Hayatımız karışık, dolaşık...
Büyükler hesaplı kitaplı, maskeli..
Çocuklar duru, açık, samimi..**

Bir bebek açar gözünü bir yerde kendinden habersiz...

Bir kalbi vardır henüz dokunulmamış, dokutulmamış saf duru, ap ak. Kimi yoksulluğa doğar kimi varlığa, kimi cehalete kimi de savaşın göbeğine seçimsiz, çaresiz..

Yedirmez iseniz açtır, giydirmez iseniz çıplaktır, sevmez iseniz mutsuz, öylesine de savunmasız..

Güzel değerler ile yetiştirmez iseniz kiminin gözünde değersiz, kiminin vasat, kiminkinde ise cahildir biraz kibarcası hamdır...

Hayat tekamül, yani olgunlaşma sürecidir ve pişmek gerek denir de pişmek nedir?Balta girmemiş ormanlarda yamyamlar gibi kazana konup pişirilecek değiliz şu medeniyetin göbeğinde.

Pişmek; İnsan idare etme sanatına ulaşmak mıdır, acılara karşı dik duruşunu muhafaza etmek midir, salt bilgi ile dolmak mıdır, yoksa yandığı yeri gül bahçesine çevirebilmek midir? İnsan olma şuuruna erişmek midir?Bilge olmak mıdır?

**Yazabildiği, konuşabildiği kadarına bakıp insan etiketleme midir?
Nedir?**

Çok yer dolandım, gezdim gördüm,yaşadım.

Hani pişmekten başladıkya konuya, pişmiş miyiz acaba bir cevap bulabilir miyim, derdindeyim. Sorgulamaksa bu tavır evet sadece ve sadece kendimi sorgulamaktayım. Biliyorum ki kendimi anlamlandıramam isem, hiç kimseyi anlayamam. Kendimi tanıyamam isem, kimseyi tanıyamam. İnsan neslinden isek duygular aynı, beklentiler aynı, acılar aynı, sevinçler aynı dozu etkisi tepkisi farklı olsa da dünyanın döngüsü gibi döner durur insanlar arasında. Doğuma seviniriz birlikteliktir, ölüme üzülürüz ayrılıktır, zamanlamaları farklı olsa da hissediş hep aynıdır. Nota sayısı aynıdır değişmez, ama evirir çevirir yer değiştirdiniz mi farklı farklı besteler çıkar. Alfabe deseniz sayısı belli harflerin, onları da evirin çevirin ne romanlar hikayeler, şiirler çıkar. İnsan yaratılışında aynı fakat hayat evirir çevirir farklı farklı hikayesi olan insan olurlar. Benim hikayem de mücadele çok, belki birçoğundan farklı birçoğuna benzer. Birçoğu gizli azı aşikâr...Aşikâr olanlardan küçük bir buket hazırladım içinde çocukluğumun olduğu.

Neşe dolu çocukluğumun erken evresinde yurdumdan koparılarak (bana sorulmadı hiç), medeniyet ülkeleri dedikleri yerlerden bir yere “gördüğüme bildiğime yaşantıma” çok uzak bir hayata sürüklendim yanımda azık olarak bir Türklüğüm birde daha

Hiç azınlık oldunuz mu ?

İsra Doğan tarafından yazıldı.

Salı, 09 Ağustos 2011 02:32 - Son Güncelleme Salı, 09 Ağustos 2011 06:55

teferruatından bihaber olduğum müslüman kimliğimle.

Anadilimi öğrenmeden başka dil öğrendim, olsun ben yinede Türk'tüm.

Daha varlıklarından bihaberken başka başka milletten çocukların arasına düştüm ama olsun ben Türk'tüm.

Adına bakınca ekmek parası fakat bedeline gelince çok ağırdı(birçoğu gizli dedik ya). İlkokul evresini birçok çocuk güzel anılarla hatırlarken azınlık olarak ırkçılık, farklı olma gölgesinde geçti bizimki ama olsun ben Türk'tüm.

Çocuğun savaşından ne olacak ama Türk'lük kanımızda ya, kendimizce savaştık yunan arkadaşlarımızla Kıbrıs savaşının gölgesinde. Hristiyanlık müslümanlık kaosuna ise hiç girmeyeceğim asimilasyon zorlamalarına da. İspanyolu, İtalyanı, Hırvatı, Almanı, Yunanı yaşadık gittik bir dönem birlikte.”Türk çocukları” olarak çok alay edildik, oyunlarına dahil olamadık. Ne uzun eşek oynayabildik, ne birdir bir, ne de mendil kapmaca.

Ayrıydık, farklı idik biz Türk'tük.

Bir avuç çocuk bu alayların, itiş kakışların içinde büyüdük de “dik durmaya” gayret ettik yine. Evlerin kundaklanması, sözlü fiili tacizler, çocukların ruhlarına işlemiştir bir bir. Belki duymuşluğunuz vardır; Türklerle knoblauch (sarımsak) diyerek alay edilen zamanları. Üstün ırk'tılar ya! Şimdi haplarını içiyorlar avuç avuç şifa diye, hatırladıkça gülümsüyorum belki acı acı, belki başka niyetle. Onlar öyle der iken, biz Türklüğün misafirperverliğini sunduk önlerine ikram olarak. Hoşgörüyü sürdürdük, ırk ayrımcılığına inat. Folklorumuzla, Mehter yürüyüşlerimizle ve bir çok milli kültürümüzü yansıtan faaliyetler ile kendimizi tanıtmaya ve anlaşılma mücadelesi verdik. Sakın turizm tanıtımıyla eş tutulmasın bu çalışmalar. Kimliğimizi ortaya koyma çabalarıdır bunlar varolma, varlığımızı kabul ettirme gayretleridir bir taraftan defolun gidin diyen halka inat. İyi birileri yok muydu vardı elbette, Akdeniz insanının “sıcak kanlı” olması gerçekten de doğru bir saptama imiş. İspanyol komşularımızla uzun yıllar aynı binada yaşadık; huzur ve dinginlik içinde. Doğal olarak çocukları ile de anlaşabiliyorduk. Onların dost yaklaşımları nefeslendiriyordu bizleri. Sıcak kanlı insanlar duygusaldırlar hislidirler, demekki azınlık olma duygusallığı onları da etkilemiş ki daha yakındılar bizlere. Başka ırk, başka din mensuplarının içinde yaşamayı ve ayakta durabilmeyi hafife almayın sakın. Azınlık olarak yaşamadıysanız hele hiç yargılamayın. Tahmin etmek başka, anlamaya çalışmak başka, anlamak ise ancak tecrübe edilince olur. Sağlam bir yürek lazım ki hem inandığınız din hemde öğretilen Milli değerlerinize sahip çıkabilesiniz. Doğan her bir gün ile yeni baştan, yeniden minicik yüreğinizin zıddı kocaman ırkçılıkla mücadele eden temsilcisinizdir ve bu yükü çocukluğunuzun baharında yüklenirsiniz, damarlarınızda akan o kanın gururu ile.

Eğer bir yerde azınlık iseniz ortak noktalarınızdan önce farklı olan noktalarınız öne çıkar. Bu da tâbiyetiniz ve dininizdir. Eğer bir yerde azınlık iseniz ülfet perdeleri sizi kaplamaz. Sahip olduğunuz değerleri, ülkeyi sevdiklerinizi v.s kaybedebileceğiniz hep aklınızda olur da bakış açınız genişler, “sahiplenmeler” daha güçlü daha bilinçli olur. “Sevmeleriniz” doğru sevmek olur, hastalıklı sevmeler değil.

İnanç yönünden “bir hatıramı” nakledeyim, nasıl öne çıktığını belki anlayabilirsiniz:

“...Katolik olan matematik öğretmenimizin düğününe temsilen birkaç öğrenci seçildik ve bizi alıp götürdüler. Karşımda bir kilise ki, gözümde gönlümde büyüdü, büyüdü de yutacak beni neredeyse sanmıştım.Öğretmenimi seviyor olmam o gece vicdanım ile savaşmama engel olamamıştı çok korkmuştum, kiliseye girdim ya sanmıştım ki ben artık

Hiç azınlık oldunuz mu ?

İsra Doğan tarafından yazıldı.

Salı, 09 Ağustos 2011 02:32 - Son Güncelleme Salı, 09 Ağustos 2011 06:55

hristiyan oldum. Katı din kuralları ile büyüdüm de korkum bu sebeple oluştu sanılmasın.Tam tersine hiç din konusuna ait konuşmalar olmazdı bizim evimizde. Detaylarından bihaber olduğum müslüman kimliğim nasıl da öne fırladı hemen. O yaşımdaki duygu boyutuma inmeye çalıştığımda konuşulsa anlatılsa idi korkmazdım diye düşünüyorum.

“...Kırıntı halindeki bilgilerin azınlık psikolojisi ile birleşmesi sonucu duyumsanmış haller, korkular işte. Zaman ilerledi Türk hükümeti ile anlaşmalar yapıldı; Türk sınıfları açıldı.Türkiye’den öğretmenler geldi v.s kolaylaştırılmaya çalışıldı; hem lisan bilmeyenler için hemde uyum zorluğundan dolayı. Büyükler için başa çıkılması basit gibi görünen olaylar olabilir, fakat ben çocukluğun bakışı ile görmenizi isterim.

“...Çocuk da düşünür, anlamaya çalışırken adlandırmaya çalışırken sancılar çeker. Ve ketumdur çocuk aynı zamanda, siz onu “oyun oynar” sanarken, hangi alemde kulaç atıyor bilemezsiniz. Öyle olmasa idi yetişkin dönemde çıkan her ruhsal sorunda çocukluğa döndürülmezdi terapilerde. Bilinçaltı uykuda bile devam eden bir depolama sistemidir. Bugün yurtdışına açılımda ister eğitim gerekçesi olsun, ister oturma gerekçesi olsun, heveslenenleri ve de yarışanları gördükçe bilinçaltımdan sinyaller geliyor hemen. Anlayamıyorum vatan varken o meyil neden? Hele de siyasi, saldırgan yaptırımlarını gördükçe, dedim ya “sinyaller” derinlerden geliyor.

“...Neyse, bir dönemden sonra da Türk sınıfları kaldırıldı; çünkü büyük oranda asimile olmuştu artık gençlik. Hem dile hakimiyet kazanıldı, hem de o topluma mecburi uyum. Şimdi duygular oradaki gençlerde nasıl bilmiyorum. Asimilasyonun gerisinde ne kaldı acaba? Uzun yıllardır duymuyorum artık böylesi sıkıntıları. Çocukların ve onların ebeveynlerinden epeyce bir kısmı zaten çifte pasaportlu çifte vatandaş asayişde ona oranlılı berkemâl sanırım.

Ben kaçtım!..

“...Kendi dünyamda ise, Türkiye’ye gelmeler dönmeler girince vatan bilinci daha da pekişti. Benim di, aynıydık vatanımla, doğası güzel kokusu güzel insanı güzel. Ruhum sevmedi gurbeti ve yılar sonra eğitime “Ana-Vatanda devam etme” bahanesiyle kaçtık; nefessiz kaldığımız o yerden. Ziyaretlerimiz artık turist hükmünde, arada ki farkı ise sadece yaşayan bilir.

“...Rahmetli dedem nur içinde yatsın bu bayrak için yedi yıl askerlik yapmış o dönemlerdeki akranları gibi.

Atam hemşehrim Nene Hatun ise 93 harbinin bir neferi. O’nu yüceleştiren, değerli kılan, saygın kılan ne yazdığı bir eserdir, ne boyu, ne posu, tamda göğüs kafesinin sol yanındaki yüreği ve içinde ki vatan sevgisi, imanıdır.O eserini yüreği ile yazdı daha nice anadolu kadını gibi. Bazı insan vardır gördüğü zulüm onu esir alır aynılaştır onlarla. Bazı insanda vardır onlara benzemek istemez farklılaşır. Biz farklı olmayı seçtik, zülüm varsa sevgi barışda var, zülüm varsa aynılaşıp beslemektense farklılaşıp eritmek, çözmek gerek diyenlerdeniz. Hem cephenin gerisinde yaralılara hizmetlerinden etkilendiğimiz kutlu annelerimizi sevmemiz, hemde hoşgörüsüz ve acımasızlığın zıddı insana hizmeti hem de en şevkat sevgi gereken mesleği seçtik bilinçaltımıza depolanmaya çalışılanlara rağmen...”

Velhasıl;

Hiç azınlık oldunuz mu ?

İsra Doğan tarafından yazıldı.

Salı, 09 Ağustos 2011 02:32 - Son Güncelleme Salı, 09 Ağustos 2011 06:55

Nefes almak nedir sorulsa tereddütsüz İMAN ve VATAN derim, başka hiç bir yokluk beni derin yaralamaz.

İnsan denen varlık inanmadan yaşayamaz, vatansız ise tek kanatlı kalır. İllaki bir şeye inanmalı, bir vatani olmalı ki güç alsın bütünleşsin, parça pinçik olmasın ruhu. Kimin nereden beslendiği kendi tercihidir, özgür irade ile yaratılmışlığın verdiği hakkı nasıl kullanacağı elbetteki kendi tasarrufudur. Yeter ki insanın yaratılışı ile kendisine peşinen verilmiş hakların sınırları bilinsin ve taciz edilmesin. Arz çok geniş, türlü türlü millet var fakat haklar belli kâide ve kurallara tabiidir. İnsana düşen insan olma şuuruna erişmesi, sadece insan haklarına değil tüm yaşayan canlı varlıkların haklarına duyarlı olmasıdır.

Fakat gelin şimdi bunu Libyalı çocuğa izah edin, Filistinli çocuğa izah edin ve nerede savaş varsa nerede azınlık olarak mücadele varsa, o bölgenin çocuğuna izah edin. Mermiler bombalar, itilip kakılmalar, kimlik bunalımları, aidiyet duygusallıkları altında bir çocukluk yok oluyor geri dönüşümsüz...

Şu büyüklerin yaptıkları revamıdır?Tüm insanlığa” bana çocukluğumu geri verin” deseler kim geri verebilir? Kader değil bu sadece çıkar kavgası. Azınlık psikolojisinde öğütülmenin, vatan özlemi ile büyümenin tecrübeleri ve daha nice mücadelelerin ışığında edinmiş olduğum tecrübeler “iyi bir insan” olmaya mecburiyeti öğretti ve pişmeye devam ediyoruz bukelemunlaşmadan uzak, erdemli pişmeğe! Bazı sosyal projelerde ufacık görevlerle çorbada tuz olma gayretinde “olacaksan eğer birşey insan-ı kâmil olmalısın, kendin için toplumun için dünya insanı için” sözüne inandık yürüyoruz.

Kalın sağlıcakla en derin hürmetlerimle.

İsra Doğan

/2011/